

AZ ANIMÉK KORA MAGYARORSZÁGON

TI ÍRTÁTOK 1. RÉSZ

SZERKESZTETTE: TOMYX20
(tomyx20.wordpress.com)

Ez az írás az általatok (is) kitöltött kérdőívem alapján készült. Minden bekezdést más írt. Nem a személyes véleményemet tükrözi, habár a leírtak nagy részével egyetértek. Tematizáltam a válaszokat, és amennyire lehet, összefüggővé és olvasmányossá tettem. Mit adott nektek az anime?

Mikor/hogyan kezdtetek animézni

Sajnos nem túl ismertek az animék, még számomra sem, ha nem találtam volna rá az Animaxra évekkkel ezelőtt, akkor én is egy lennék azok közül, akik „meseként” jegyzik ezt a kategóriát.

Nagyon szórakoztató gyerekkort adott. Pozitív életszemléletet azzal kapcsolatban, hogy ha szeretnék, bármit elérhetek, ha van hozzá kitartásom.

Az animézést igazából egy youtube-osnak köszönhetem, mert miatta kezdtem el igazán animéket nézni és mangákat olvasni! Mangát azt nagyon ritkán olvasok, de amibe belekezek, azt ki is olvasom egy hónapon belül!

Az anime az, amit gyerekkorom óta nézek, velem van, ezen nőttem fel, bár nem mindig van időm rá, úgy gondolom, sok mindent az életről belőle tanultam meg, a japán kultúra nagyon megragadott, és szeretnék benne élni.

Számomra Japán azt adta, hogy (hülyén fog hangzani, de) úgymond megtaláltam magam benne. Amikor az ember még gyerek, akkor kezd el különböző hobbik, tárgyak vagy helyek iránt érdeklődni. Nekem ez az Anime és Japán volt.

Nagyon örülök neki, hogy megnőtt a szubkultúra követőinek a száma. Anno, amikor én voltam 12-13 éves, alig volt egy maroknyi animés és nagyon rossz volt, mert nem igazán volt senki, akivel osztozni tudtam volna ezen az érdeklődési körön.

Életcél adott. Az animék/mangák miatt kattantam rá a képregényrajzolásra. És azt hiszem, az animációs szakot is azért választottam. Kiskoromban az volt az álmom, hogy animéket rajzoljak Japánban. Ez már hangyányit változott, azóta mangaka szívesebben lennék. :)

„Kedvenc időtöltésem”

Tulajdonképpen kisgyerekkorom óta nézek animéket, bár sokáig nem igazán tudtam, hogy azok valójában azok. Olyan napokon, amikor valami okból csalódom például ismerősökben, családtagokban vagy csak simán az emberekben, reményt ad mondjuk egy *Fairy Tail* rész megnézése.

Mióta az eszemet tudom csak animéket nézek. Szó mi szó elég nehéz volt az elején, hogy nem nagyon akarta ezt elfogadni a korosztályom, de nekem ez jelenti az életet. Bátorságot, egy kevés önbizalommal megfűszerezve, és megtanította azt, hogy merjek kiállni magamért és a barátaimért, hogy ne féljek kimondani, amit gondolok.

9 éves korom óta nézek tudatosan animéket, vagyis majdnem 14 éve. Eleinte csak olyan világokat kaptam, amikről eddig álmodni sem mertem és olyan fantáziadús történeteket, amikben szívesen szerepeltem volna én is. Ezek után

„Általános iskolában szinte mindennapos játékaik része volt.”

barátokat szereztem, mivel akkoriban, ha animés voltál, akkor barát voltál. Sőt, még a családot is a mai napig összehozza.

Gyerekkorom óta néztem animéket, később azonban eltávolodtam tőlük. 12 éves koromban újra elkezdtem animét nézni, és megtaláltam bennük azt, ami igazán foglalkoztat, amitől önmagam lehetek. Emellett igazán érdekes az, hogy mennyire más a japán kultúra, mint a miénk és, hogy ezeket mennyire visszaadják az animék, mangák, illetve japán filmek.

Bár nem is annyira régen találtam rá az animés világra, nagy hatással volt az életemre, mindennapjaimra, gondolkodásmódomra, ízlésemre.

Egy pocsék nap után, leülni a monitorom elé 2-3 részre, felbecsülhetetlen. Mangák órákig tartó olvasása esténként, napfelkelével sem törődve, egy áldás. Egyre többet megtudni Japánról, napról-napra jobban és jobban beleszeretni, reményt ad.

A sok sz*r tv adás közül úgy éreztem, hogy az ani me nekem sokkal többet ad, mint más, persze ez gyerekként volt. Szerintem az anime világa irtózatosan nagy és változatos, rengeteg élethelyzetet megvalósító anime van, mindenki megtalálhatja a maga kedvencét. Nehezen tudom kifejezni, mit ad nekem. De ha mégis jellemezném, akkor a boldogságom és az érdeklődésem nagy részét, valamint a fantáziám kielégülését is.

Egy általános iskolai barátom ajánlotta nekem az első komolyabb animét, amit láttam. Ez a *Soul Eater* volt. Eleinte azt hittem, hogy hülyeség, de végül erőt vettem magamon, és elkezdtem nézni. Persze pár rész után rájöttem, hogy nem is olyan rossz. Ezután már egyre több animét kezdtem el nézni, kezdetben csak szinkronosokat, végül áttértem a magyar feliratos animékre is. Menedéket ad nekem, amibe belemerülhetek a mindennapok gondjai elől és eltereli a gondolataimat a rossz dolgokról.

Nagyon jó kis sorozatokat nézhettem meg, amik közül néhányra szerintem mindig szívesen fogok visszagondolni. Egy-két barátot is szerez-

tem általuk, és néhány nem animés ismerősömet is „becsábíthattam” ebbe a világba, ezzel sok kedves élményt szerezve nekik. A rajzolásban is sokat segített, az animék grafikája sok inspirációt adott a rajzstílusomhoz. Valamint megszerettették velem Japánt, azzal együtt Ázsiát, és így rátalálhattam a másik kedvenc ázsiai szubkultúrára, a K-popra is. ♥ :)

Amikor még anno, 2 éve belekezdtem az *Attack On Titan*-be, elhatároztam, hogy nem leszek otaku (akkor még nem ismertem ezt a szót), de a *Fullmetal Alchemist: Brotherhood* és a *One Piece* beszippantott. Röpké másfél év alatt olyan szintű tudást halmoztam fel, hogy egyik ismerősöm nem tudott annyi animéről, mint én (pedig ők elég No

„Az anime nélkül nem lenne teljes az életem.”

Life Animések). [Mindezt] annak ellenére, hogy egy nap nem vagyok képes 3-4 epizódnál többet megnézni. Céломnak tartom, hogy a 300 legnépszerűbb animét végignézzem.

Azt köszönhetem az animéknek, aki vagyok. Gyerekkorom óta nézem őket, és a szórakozás és a kaland mellett egy csomó mást is kaptam/kapok egy adott animétől, mintha egy második család lenne... mindig meg tud nevetetni, elgondolkodtat, kitartást ad, és így tovább... Nem azt mondom, hogy az animék a legjobbak, én sem szeretem mindegyiket, de az anime az, amiben annyi a választék, hogy nincs ember, aki ne tudna olyat találni, ami az ő személyes kedvence lenne, és ez igaz a mangákra is. :) Az, hogy ki nyitott és ki nem rá, az már egy másik téma. :D

„Naruto például segített feldolgozni az egyik szülőm elvesztését.”

Az életem részévé vált. Két éves koromtól kezdve animéket nézek, kezdve a *Tsubasa kapitánnyal* és a *Pokemonnal*. Anyáék tudták, hogy ez örök szerelem lesz, épp ezért hétévesen megkaptam az akkori kedvenc animém (Inuyasha) első öt DVD-jét. Aztán ebben az évben rátaláltam az Animax csatornára, utána nem voltam hajlandó lefeküdni aludni, amíg végig nem néztem. Így szerettem bele a *Yugioh*-ba, a *Tokyo Mew Mew*-be és sorolhatnám, mikbe. Miután megtanultam rendesen olvasni, már mangákat is gyűjtöttem, olvastam. Legjobb barátnőm is beleszeretett ebbe a műfajba.

19 évesen kezdtem el animéket nézni, tehát felnőtt fejjel. Úgy gondolom, hogy ebből kifolyólag is egy kicsit érettebben állok az animékhez, mint mások. Számomra az anime pont olyan, mint egy film vagy egy sorozat. Nagyszerű szórakozást tud nyújtani az ember szabadidejében, valamint sokszor igen gondolatébresztő.

Nem vagyok fanatikus, de tekintettel arra, hogy a szubkultúra még kevésbé népszerű, szívesen részt veszek az animék terjesztésében. Gondolkodom azon, hogy indítok egy YouTube-csatornát, ahol próbálnám az új embereket megszólítani. Azt szeretném, hogy az animék is azon az elismertségi szinten legyenek, mint az élőszereplős sorozatok. **{Szívemből szóltál #tomyx20}**

15 évvel ezelőtt jó volt, ezen tudtam felnőni az RTL Klub segítségével. Majd utána telerakták minden sz*rrel ezt a csatornát. Pár évvel később az A+, majd az Animax segítségével visszakaptam gyerekkorom élményeit..., viszont ezt is elvették a magyar animeszerető emberektől. Szégyen. Persze 50 fajta szappanoperás sz*r csatornák vannak, viszont az animét sugárzó csatornák kukában...

„Egy új kultúra, ami még sok meglepetést tartogat!”

köszönet a Viasat6-nak, hogy pár kedvencemet ismét láthatom a csatornákon. Viszont már késő, mivel az interneten történő animézés átvette a hatalmat. Akkor, 8-10 éve teljesen elrontották az egész magyar anime kultúrát.

Őszintén szólva én mindig kicsit furán álltam az egész kultúrához, nem volt szimpatikus abból, amiket hallottam, így nem is igazán jártam utána. Voltak olyan barátaim, akik néztek animét, de én sosem érdeklődtem, csak a tv-ben lévőket néztem néha. (*Sailor Moon, Dragon Ball Z, Naruto* stb.) Aztán nem is olyan régen eszembe jutott, hogy még kisebb koromban láttam valami *Chihiro* nevű japán mesét, és akkoriban nagyon tetszett, ezért újra megnéztem. Ekkor kezdett el érdekelni az egész kultúra. Nem sokkal utána találtam meg véletlenül az *Attack on Titant* (tudom nagyon ba-

„Otakunak lenni nem egy hobbi... ez egy életstílus ♥”

sic, de én még sosem hallottam addig róla, annyira nem voltam tisztában akkoriban az animékkal), és egyszerűen nem bírtam abbahagyni. A lényeg, hogy megtanultam, hogy először mindig járjak utána a dolgoknak, ne ítélek előre.

Az első anime, amit láttam, az *Inuyasha* volt. Kb. 7 éves lehettem, és mindig csak későn ment a TV-ben, de amikor tehettem, mindig néztem. Emellett pedig a *Yu Yu Hakushót*, a *Narutót* és a *Slayerst* is néztem. Aztán gimi elején nem tudom, hogy miért, de megint érdekelni kezdtek az animék, és rájöttem, hogy nagyon sok anime fent van a neten, és olyan boldog voltam. Soha nem tudtam, hogy melyik animének mi lett a vége, és most végre végig tudtam nézni őket. Elkezdtem nézni a régieket, aztán elkezdtek érdekelni az újabbak is. Az elején még fura volt, hogy felirattal kell néznem, de hamar megszoktam. Közben rájöttem, hogy még két lány évfolyamtársam is nézi és szereti az animéket. Aztán már nem tudom, hogy hogyan, de a legjobb barátnőm is végül elkezdte nézni őket, és neki is nagyon tetszett ez az egész. Egymásnak ajánlottunk animéket a többiekkel, megbeszéltük, miket nézünk éppen stb. Tehát nekem az animékről gyerekkorom óta csak pozitív véleményem van, mondhatni hatással voltak rám és vannak is a mai napig. Összehozza az embereket.

Mióta az eszemet tudom (ezt 6 éves koromtól számolom xD) animét nézek, eleinte Ani-

maxen néztem a *Kilarit*, *Narutót*. Ezeken nőttem fel, az akkori gondolkodásomat nagyban befolyásolta, de ekkor még nem tudtam, hogy ezek japán animációk. Később (12 éves lehettem) rájöttem, hogy ezek animék. Ezután kezdtem el igazán érdeklődni a többi anime iránt is. Elkezdtem a leghíresebb magyar szinkronnal rendelkező animéket nézni, és miután kifogytam belőlük, beleástam magam a japán rajzfilmek nagy és szinte végtelen világába.

A legnagyobb hatást a *Death Note* c. anime adta, egyszerűen nem tudtam letenni, minden egyes részt remegve, izgatottan vártam és egyszerűen imádtam. L lett az életem egyik legmeghatározóbb példaképe. Az animéknek köszönhetően az iskolában is és az animés rendezvényeken is rengeteg baráttra tettem szert. A nehéz pillanataimban, mikor magányos voltam vagy valami bajom volt (szerelmi bánat, rossz jegyek stb.) az animék mindig ott voltak nekem és tartották bennem a lelket, magukba szippantottak, és így több teljesen más világot ismerhettem meg. ^^ Az anime tett azzá, aki vagyok.

Hol is kezdjem... kiskorom óta szeretem az animéket, japán dolgokat, amint megtudtam, hogy pontosan mi micsoda, jobban belemerültem a dolgokba. Mivel akkoriban még nem volt internetünk, így csak TV-ben, DVD-n tudtam animéket nézni (ott szinte mindent megnéztem, mert érdekelt...). Nagyon sokat segített némelyik anime,

tekintve, hogy kiközösített voltam iskolában, így ebben a kis világban el tudtam merülni (főleg később, amikor már lett internetem otthon). Ezek nélkül nem tudom, mi lett volna velem, mert csak az „animés világ” és a kutyám tartották bennem a lelket akkoriban. Se barátaim nem voltak, semmi (anyukámmal éltem akkor még csak... és vele akkoriban sokat veszekedtünk). Én meg, ha tehettem, elmerültem az én kis világomban. Szóval nekem nagyon sokat segített barátokat is találni később az interneten. Majd jóval később, mikor már dolgozni kezdtem, és még csak ismerkedtünk a férjemmel (akivel a munkahelyen találkoztam), kiderült, hogy ő is szereti az animéket. És mióta együtt vagyunk, együtt nézünk animéket.

„Ez az életem. Mára már nincs olyan nap, hogy ne néznék animét vagy olvasnék mangát.”

Identitás

Témát ad, ha van, akivel beszélgethetek az anime/manga történetéről, és a gyerekkoromat. Amit elvesztettem, azt megélhetem a mai napokban.

Egy jó elfoglaltság, és hogyha nem ismerem meg ezeket a műfajokat, akkor valószínűleg én is tömeg r*banc lennék, de szerencsére nővérem megmutatta, hogy az anime/manga világa sokkal jobb.

Az anime egy életstílus, aki ezt követi, vagy egy a való világból kirekesztett ember, vagy épp az ellenkezője. Én a 2. opció vagyok, de ha még kirekesztett is lennék, akkor sem adnám fel az anime nézést, mert jóval többet adott nekem az

„A gyerekkorom egyik legjobb részét adta és sok mindent megtanultam belőle.”

életben, mikor boldog, szomorú stb. voltam, mint egy barátom esetleg.

Kb. mindent, ami most vagyok. Az animék/mangák szeretették meg velem az olvasást, az idegen nyelveket, ezeket nézve és megfigyelve tanultam és kezdtem rajzolni, a történeteimet kitalálni, és a céljaimat is rajtuk keresztül találtam meg (animációs filmkészítés). Kitérték előttem a világot, ami magába forduló gyerekként egyedül nem ment. Barátokra találtam általa, és már nem vagyok magányos se.

Megédesítették a gyermekkorom, és velem vannak a mai napig. Inspirált abban, hogy megtanuljak idegen nyelveket, szebb, kulturáltabb, választékosabb, mint korunk bármilyen más filmes kultúrája, és sosem csalódtam még benne.

Ezeknek köszönhetem életem talán legjobb, legmélyebb filmes élményeit, sok közülük a legszébb, legőszintébb, néha pedig a legőrültebb emberi érzéseket, ötleteket és vágyakat juttatja lebilincselő módon kifejezésre, és segít még a legfantáziátlanabb embereknek is megtalálni álmaik világát, egy egyedi, esztétikus és borzongatóan emberi módon.

Középiskolásként mindenki furának tartott, holdkórosnak, amiért „meséket” nézek és nem akarok beolvadni a kortársaim közé. Aztán felfedeztem 45 km-re az otthonomtól egy anime meemet, ahol mindenki épp olyan volt, mint én: kívülálló. Előtte elképzelhetetlen volt számomra, hogy egy fiú is osztozzon ebben a szélsőséges érdeklődési körben, az pedig végképp hihetetlen volt, hogy egyetemistákkal, fiatal felnőttekkel is össze-

járhattam, akik befogadtak maguk közé. Számomra az anime szubkultúra összefonódott a barátokkal, az elfogadással. Mert azáltal, hogy nyitottunk más kultúrára (japán, kínai, koreai stb.), nyitottakká váltunk nagyon eltérő helyzetű társainkra is. Nagyon gazdagra és nagyon szegényre, csúnyákra, butákra, romákra, kissé züllöttekre és olyanokra is, akik nagyon zárkóztak voltak, melegekre, rejtőzködőkre, más vallásúakra stb. 6 évet töltöttem közöttük (persze a csoport folyamatosan változott), de ők határozták meg a tinikoromat és részben azt is, aki ma, 31 évesen vagyok.

Mára szétszéledtünk országhatáron innen és túl, de amikor csak tehetem elmegyek a nagy közös összejövelekre. Olyanok ezek, mint egy osztálytalálkozó, csak itt mindenkit szerettem és viszont szerettek engem is.

„Megtapasztaltam a fangörccs érzését, a kellemes borzongást egy epic rész láttán.”

Azt hiszem, hogy hitet adott. Imádom az olyan animéket, amikben a szereplők képesek a végsőig küzdeni azért, amiben hisznek, hogy elérjék az álmaikat. Bármilyen történet, ők mindig küzdöttek, sosem adták fel, és ezzel együtt az álmaik is teljesült, ezek voltak azok az animék, amik miatt sosem adtam fel. Bármilyen nehézségbe ütköztem, tudtam, hogy nem lehetetlen, hogy biztos van megoldás, csak próbálkoznom kell, és sikerül. A folytonosan mosolygó főszereplők, hiába történtek velük szörnyű dolgok, ők még azután sem veszítették el önmagukat, továbbra is képesek voltak mosolyogni. Valahányszor úgy éreztem, hogy minden borzalmas, hogy már soha nem leszek boldog, ezek az animék nemcsak felvidítotak, de rá is ébresztettek arra, hogy nem vagyok már kisgyerek, egy probléma nem oldódik meg annyitól, hogy keservesen sírok néhány órát. Ezért moso-

„A mindennapjaim része lett.”

lyogtam, mert olyan erős akartam lenni, mint azok a szereplők, akiket láttam, ezzel együtt arra is rájöttem, hogy az én problémáim eltörpülnek másoké mellett. Hogy van, akinek sokkal rosszabb, mint nekem, ők viszont nem sajnáltatják úgy magukat, mint ahogy én. Szóval a lényeg az az, hogy ezek az animék segítettek nekem felnőni, nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy most olyan vagyok amilyen, amiért örökké hálás leszek az animék készítőinek, mert tényleg úgy gondolom, hogy igenis meghatározóak voltak számomra ezek az animék.

Gondolkodásmód

Máshogy látom a világot és az életet.

Leginkább gondolkodni valót az értékeimről. Furcsa, i know. ˘_(`´)_˘

„Kikapcsológomb számomra.”

Olyan témákat dolgoz fel, és ezeket úgy prezentálja, hogy az figyelemre méltó.

Olyan témákban feszegetik néha a határt, amin az emberek nem sokszor gondolkodnak el.

Örömet, sírást és sok nevetést adott nekem ez a szubkultúra, és úgy gondolom, mindenkinek meg kéne ismernie.

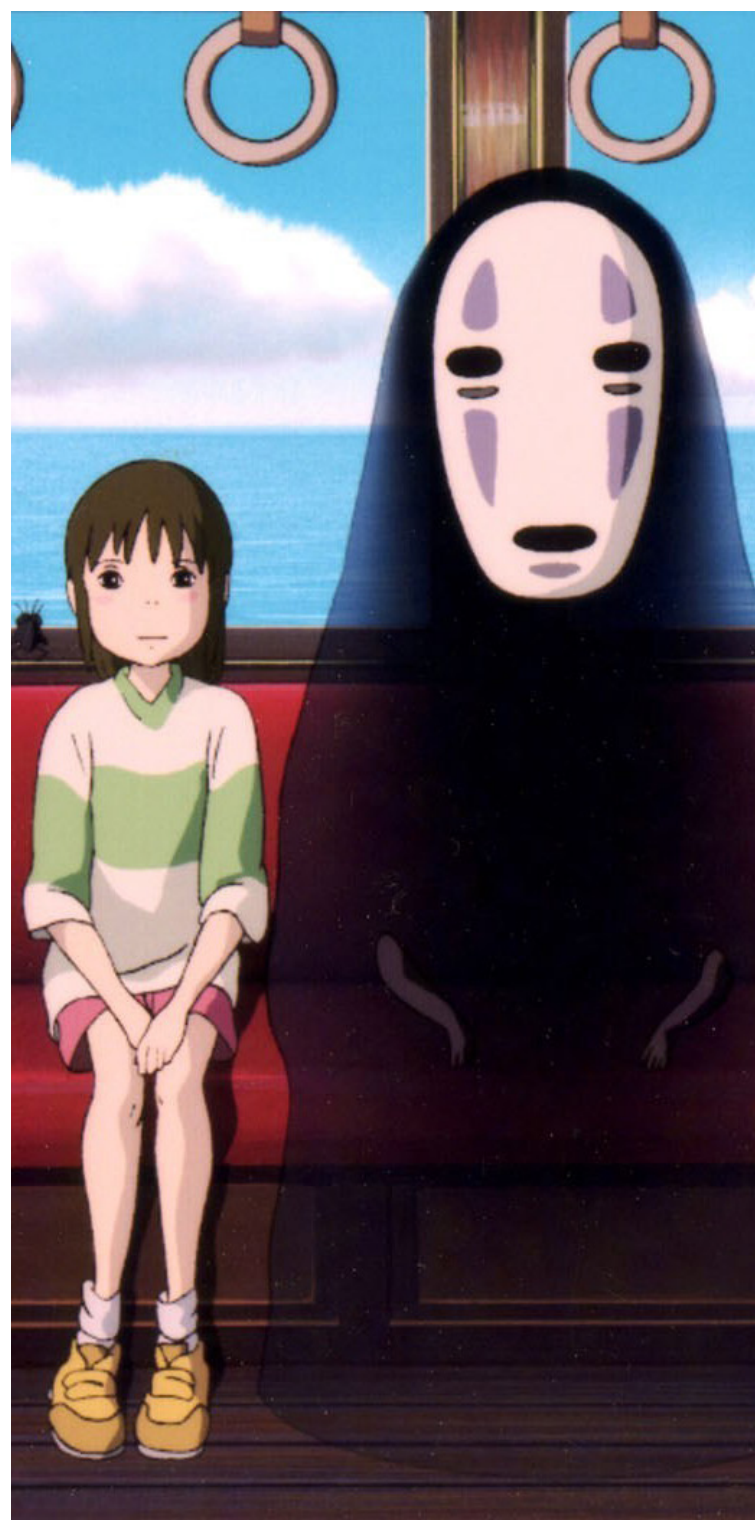
Nyitottságot az újra. Elérte, hogy ne csak nézzek, de lássak is, hogy gondolkodjak, miközben elindul a történetfolyam.

Nekem főként erkölcsi és érzelmi értékeket adott. Teljesen másképp látom a világot és tisztább fejjel tudok gondolkodni.

Sokat változtatott a gondolkodásmódomon, például anyám homofóbsága miatt én se bírtam a melegeket, de a sok yaoinak és fanficnek hála már imádom őket. lol

A teljes egyéniségemet változtatta meg, máshogy látom a világot, mert egyes animékben a világról való gondolkodás és a karakterek személyisége teljesen magával ragadott.

Minden anime története egy óriási élmény számomra. Meg tud nevetetni, el tud gondolkodtatni és akár meg is tud siratni. Amikor egy anime végénél szóhoz sem jutok, az felbecsülhetetlen.

„Megtaláltam benne a stílusomat :D És azóta is Japánba akarok költözni lolol”

Az animék képesek ezerféleképpen bemutatni egy dolgot. Képesek a végletekig kifacsarni az érzéseidet és a legpocskább helyzetben is talpra állítani. A leghülyébb dolgot is zseniális logikával megmagyarázni és a legokosabb gondolatokat is idióta szinten viccelve lealacsonyítani. Számomra egy különleges, pótolhatatlan dolog, mely a személyiségem részévé vált, és nélküle már nem tudnék teljesen önmagam lenni.

Új barátokat adott, akik között végre normálisnak érzem magam, nem vagyok furcsa, nem kell félnem tőle, hogy önmagam legyek. Ők elfogadják csendes művészléleknek, akinek semmi divatérzéke nincs. Reményt adtak egy sötét időszakban, amiért mérhetetlenül hálás vagyok. Emellett az elgondolkodtató animék/mangák segítenek felfedezni más nézőpontokat, és olyan gondolatokat ébresztenek, amiről ezelőtt álmodni se mertem.

Számtalan olyan alkotás került napvilágra, amelyek mélyebben segítenek megérteni a világot vagy tartalmazznak egy - vagy akár több - olyan dolgot, amiből tanulságot vonhatunk le. Ezek a művek nem kifejezetten a gyerekeket célozzák meg. Az 1-3 éves korosztálytól a 80 éves

„Testvérem ismertette meg velem az animéket. Azóta megismertem jó sok embert, akit ez érdekel.”

nagyszülőikig mindenki megtalálhatja a magának valót. Imádom, hogy annyi variáció lehetséges, és attól, hogy valaki az egyikben nem lát semmit, a másikban megtalálhatja a világ legjobb animációs sorozatát.

Olyan történeteket, személyiségtípusokat, és azok fejlődését mutatta meg nekem, amiket máshol még sosem tapasztaltam. Nagyon komoly kérdéseket fogalmaztak meg. Gyermeki énünket ez hozza legjobban a felszínre. Olyan kérdéseket tettem fel magamnak, amiket egyébként nem tettem volna fel. Lényem olyan részére világít rá, amiről lehet, nem is gondoltam volna, hogy nekem van olyan. Például, hogy „Mi a viszonyom a saját létezésemhez?” vagy „Mi a viszonyom a saját halálomhoz?”, és ezek tinisorozatokban vannak benne.

A rajzfilm, ami nem anime kategória, az mind a fiatal gyerekkorosztálynak volt és van talán még ma is tervezve. **{ezzel vitatkoznék, lásd a rajzfilmek és a felnőttek című cikkeim #tomyx20 (AniMagazin 32.)}**

Ha kamaszok vagy fiatal felnőttek akartak fantasyt látni, hihetetlenül korlátozottak voltak (és talán még ma is) a választási lehetőségeik az animén kívül. Képregényből jóval több volt elérhető Marvelen és DC-n keresztül, de mind a változatoság, mind a választék jóval kisebb (volt?) mangák nélkül.

Magyarországon és sok egyéb országban különösképp számít, hogy az animék/mangák elérhetőek ingyenesen, kiváló minőségben az interneten, míg a nyugati képregények nem vagy sokkal kevésbé. Akik nem tudnak angolul, azoknak az is számíthat, hogy már egész számottevő mennyiségű anime és manga van magyarra fordítva. Animék, mangák és light novelek is azt adták nekem, amit a fantasy könyvek úgy általában, sok szórakozást és élvezetet, különböző gondolatok, ideák bemutatását és boncolgatását, mindezt nagy választékban. MondoCont azért (is) szeretem, mert sokkal pozitívabbak az emberek – általában mosolygós meg vidám arcokat látok, nem úgy, mint pl. a metrón búskomoran magába forduló tömeg. Cosplayekből is egyre több kiemelkedő alkotás van, jó őket nézni.

Régen

A régi animék, meg amiknek volt értelmük is? Nagyon sokat adtak nekem. Mély mondanivalók, komoly és élvezhető sztori. Ettől anime az anime. A mai majdnem hentai ecchik, amik a szüz szerencsétleneknek valók? Annyira nem adtak

semmit, hogy ezek miatt nem nézek már csak elvétve animét. Előveszem a régieket néha.

Más emberré tett. Pl.: régen elég könnyen felhúztak, most már nem annyira. Meg elkezdtem az angolt tanulgatni, hogy tudjak animézni/mangát olvasni. (Most középszinten tudok.) És elég sok mindenre megtanít... Szókincsem, enciklopédiás tudásom is nőtt, történelmi korszakokat is

„Az anime tett azzá, aki vagyok.”

megértettem, hála az animéknek. És elég jó ihleteket ad rajzoláshoz, versíráshoz.

Animék: Egyrészt nosztalgia, visszaemlékszem a gyerekkoromra, mikor még a régebbi animéket néztem. Másrészt, amíg filmeknél a legtöbb szerelmes filmet lefikázom, addig az animében szívesen nézek ilyen témájúakat is. Van, hogy még egy-két könnycseppet is elmorzsolok. És van, hogy napokig az adott mű jár a fejemben. Persze manapság egyre több a klisés anime sori. Ezért próbálok ki inkább retro animéket. Csak hát azokat kevesebben fordítják. **{ajánlom a Ricz Ronin Factoriest #tomyx20}**

Manga: inkább csak akkor olvasom, ha még az anime előtt találkozom vele vagy, ha eltér a befejezés vagy, jóval több érdekességet tudhatok meg belőle. (Na meg, ha van időm.) Mivel szeretem ezeket a termékeket, óhatatlanul is közelebb kerültem a japán világhoz. Ha olvasom a japán szót valamilyen cikkben, akkor felkapom a fejem, és jobban érdekel, animék kapcsán időnként néhány történelmi dolgot is tanulok stb-stb.

„Fáradt vagyok és nehéz megfogalmazni, hogy mit jelent egy több mint egy évtizedes hobbi az ember életében.”

#Life Mi adott neked az anime?

Mindent.

Egy új ént :3

Maga az élet!!!!

Az életem! 🥰🥰🥰🥰

A mai énem egy részét.

Az életem 1 kis részét:)

A mostani önmagamat. (^^)

Mindent megváltoztatott...

Azt túl hosszú lenne megfogalmaznom. :D

Egy új életstílust és egy kisebb boldogságot!

Egy új és kifogyhatatlan művészeti ágat :) rengeteg néznivalót.

Reményt adott, mikor nem volt senkim, aki mellém állt volna. Végre boldog tudtam lenni.

Ez egy életstílus, amit igazából csak átérezni lehet. Nem tudom ezt szavakkal megfogalmazni.

Ha érdekel a cikksorozat első rész, töltsd le az AniMagazin 50. számát.